

Sygn. akt V U 1444/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2013 roku w Białymstoku

sprawy **A. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania **A. J.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.**

z dnia 12 lipca 2012 roku

Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje A. J. rentę stałą z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od 01 kwietnia 2012 roku.

II. Orzeka, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VU 1444/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lipca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie przepisów Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2009 r. nr 153, poz. 1227) odmówił A. J. prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy. Podstawą tego rozstrzygnięcia było orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 czerwca 2012 roku, która nie stwierdziła u wnioskodawczynie niezdolności do pracy.

Wnioskodawczynie nie zgodziła się z powyżej wskazaną decyzją, zakwestionowała ustalenia organu rentowego w przedmiocie swego stanu zdrowia i wniosła o przyznanie jej prawa do renty. Wskazała, że jest chora na zwyrodnienie plamki żółtej, a od października 2011 roku nie widzi na prawe oko, co utrudnia jej codzienne funkcjonowanie.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie A. J. wniósł

o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego też zaskarżona decyzja podlegała zmianie.

Zgodnie z treścią art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- a) jest niezdolny do pracy,
- b) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- c) niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 12 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskaniem zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Za częściowo niezdolną do pracy, w myśl art. 12 ust. 3 wyżej wskazanej ustawy jest uważana osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy czym, stosownie do treści art. 13 wskazanej ustawy oceniając niezdolność do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności należy mieć na uwadze nie tylko możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy, ale także celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na charakter dotychczasowej pracy oraz poziom wykształcenia, wiek, predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9.03.2001r. w sprawie II UKN 32/01, zamieszczony w OSNP 2002/20/502).

Artykuł 13 ust. 1 stanowi, że do oceny stopnia niezdolności do pracy i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się następujące kryteria:

1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną, mającą znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, była ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni i ustalenie, czy jest ona osobą niezdolną do pracy. Poza sporem pozostawał fakt wykazania okresów składkowych i nieskładkowych przez wnioskodawczynię, a także tego, że była ona ubezpieczona. W celu wyjaśnienia czy odwołująca się jest niezdolna do pracy, w jakim zakresie i od jakiej daty Sąd dopuścił dowód z opinii dwóch zespołów biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy i okulistyki. Po zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej oraz przeprowadzeniu badania pierwszy zespół biegłych rozpoznał: praktyczną jednooczność, krótkowzroczność obu oczu i zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe płamki oka prawego z neowaskularyzacją (k. 10-11 oraz k. 30 opinia uzupełniająca). Drugi zespół biegłych po przeprowadzeniu specjalistycznych badań i zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej rozpoznał: krótkowzroczność średniego stopnia obu oczu, praktyczną ślepotę oka prawego, zmiany zwyrodnieniowe w płamkach obu oczu (w oku prawym A. postać wysiękowa, a w oku lewym A. postać sucha), brak widzenia obuocznego, jaskrę obu oczu w obserwacji i żyłki kończyn dolnych (k. 38-41).

Wnioskodawczyni A. J., lat 52, z zawodu tokarz, ukończyła zasadniczą szkołę zawodową o specjalności tokarz, pracowała w zawodzie wyuczonym przez 3 lata, następnie była zatrudniona w charakterze pakowacza, dozorca domów,

salowej i sprzątaczką, zaś w ostatnim okresie była dozorcą i sprzątaczką posesji jednocześnie, obecnie jest w okresie wypowiedzenia umów o pracę (k. 32 i k. 57 – protokoły rozpraw).

Pierwszy zespół biegłych sądowych zaopiniował o częściowej niezdolności do pracy zarobkowej A. J. od stycznia 2012 roku na stałe, przy czym biegłe utrzymały w tym zakresie decyzję Konsultanta Okulisty (k. 12 – dokumentacji medycznej). Biegłe stwierdziły, że praca wykonywana przez odwołującą wymaga dobrej ostrości wzroku, zaś z powodu praktycznej jednoocznosci A. J. przeciwwskazana jest praca na wysokości, przy maszynach w ruchu i wymagająca widzenia obuocznego. Z uwagi na zarzuty Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS (k. 22), biegłe te wydały opinię uzupełniającą, w której stwierdziły, iż odwołująca jest zdolna do pracy, jako sprzątaczką, dozorcą, salową w żłobku, sprzątaczką domów mieszkalnych, ale należy przy tym uwzględnić przeciwwskazaną pracę na wysokości.

Drugi zespół biegłych stwierdził, że odwołująca A. J. jest częściowo niezdolna do pracy od stycznia 2012 roku na trwale, z uwagi

na wystąpienie wylewu krwi do plamki w oku prawym, co spowodowało bardzo znaczne obniżenie widzenia w tym oku, przy czym biegli podtrzymali w tym zakresie opinię specjalistyczną okulisty Lekarza Konsultanta ZUS (k. 12 dokumentacji medycznej) oraz opinię pierwszego zespołu biegłych (k. 10-11 i 30). Biegli wskazali, że w świetle dotychczasowej wiedzy medycznej zmiany zwyrodnieniowe w plamkach mają charakter postępujący, pomimo stosownego leczenia i obserwacji. Zdaniem tych biegłych u A. J. nastąpiły bardzo szybko postępujące zmiany w plamkach, czego efektem jest pogorszające się widzenie w obu oczach, znajdujące potwierdzenie w wynikach badań odwołującej. Biegli wskazali, że w stanie zdrowia odwołującej przeciwwskazana jest ciężka i średnio ciężka praca fizyczna, ręczne dźwiganie ciężarów oraz praca narażająca na urazy jedyne widzące oko. Biegłe stanowczo zaopiniowały, że A. J. jest częściowo niezdolna do pracy jako tokarz, niezdolna do pracy przy maszynach w ruchu, zaś z uwagi na charakter pracy na stanowiskach dozorczy i sprzątacza posesji jest również częściowo niezdolna do tych prac z uwagi na istotne obciążenie wysiłkiem fizycznym, co spowodowało pogorszenie stanu narządu wzroku badanej w okresie roku.

Sąd podzielił wnioski i ustalenia zawarte w opinii biegłych, jako fachowe i należycie uzasadnione oraz znajdujące potwierdzenie w załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej. Treść opinii biegłych nie została podważona przez organ rentowy złożeniem nowych dowodów, bądź zastrzeżeń merytorycznych, mogących mieć znacznie w sprawie. Wprawdzie w stanowisku Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS (k.50) podnoszony jest zarzut sprzeczności obu opinii, jednakże zdaniem Sądu sporządzone opinie są ze sobą zbieżne i wzajemnie się uzupełniają.

W ocenie Sądu brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, gdyż odwołująca była badana przez biegłych, specjalistów z zakresu chorób u niej występujących. Biegli wykonali szereg specjalistycznych badań, przeanalizowali załączoną do akt dokumentację medyczną dotyczącą stanu zdrowia odwołującej, przebiegu jej leczenia i stopnia zaawansowania schorzeń, a także jej kwalifikacje zawodowe i uwzględniali rodzaj wykonywanej pracy.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni ponad wszelką wątpliwość udowodniła, że występuje u niej częściowa trwała niezdolność do pracy, której stwierdzenie stanowiło warunek konieczny do nabycia prawa do renty.

Należy również podkreślić, iż o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Tego rodzaju stanowisko, znajdujące również zastosowanie w niniejszej sprawie, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 01.12.2000 r. w sprawie II UKN 113/00, (OSNAPiUS z 2002 r., z. Nr 14, poz.343).

Reasumując, A. J., udowodniła istnienie u niej częściowej niezdolności do pracy o charakterze trwałym i z tego też powodu jej odwołanie, jako uzasadnione podlegało uwzględnieniu poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie A. J. renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od 1 kwietnia 2012 roku, a zatem do daty złożenia wniosku.

Ponadto, stosownie do treści art. 118 ust. 2 wyżej powołanej ustawy

o emeryturach i rentach z FUS, Sąd orzekł o nie ponoszeniu odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, skoro wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia wymagało dopuszczenia dowodu z opinii biegłych oraz ich uzupełniania.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.